

disponere over dette Hartkorn, saalænge ikke en Erklæring af Indenrigsministeriet er givet om, at Lovens Fordringer ere opfyldte, og en saadan Erklæring ikke er thinglæst, saa kan han ikke inbtage Jorden. Derfor det nu er Indenrigsministerens Mening, at dette Forhold ikke lader sig bringe ind under § 2 i Loven af 19de Februar 1861, saa vil han ikke give denne Meddelelse. Her er altsaa et Tilfælde, hvor Indenrigsministeren ved et bestemt Svar paa mit Spørgsmaal kan berolige Beboerne af disse Fæstesteder, hvis hele Velfærd staaer i Forbindelse med dets Afgjørelse, og kan berolige dem tilfulde, idet Spørgsmaalet ikke kan komme under Domstolenes Afgjørelse, efter som Ministeren ligefrem kan sige: Nei, en saadan Meddelelse giver jeg ikke; thi da kan Lovens Bestemmelse ikke komme til Anvendelse. Jeg troer ikke, at jeg behøver at sige Mere for at motivere min Forespørgsel, der er saalydende:

„Finder Indenrigsministeren, at Loven af 19de Februar 1861 om nogle Forandringer i Fæstelovgivningingen kan gives Anvendelse paa Superficiærhøndergodsset eller det Gods, hvor de til et Jordbrug hørende Bygninger med Grund, Haveplads, m. v. eies af en Anden end Markjordernes Eier, og vil navnlig Indenrigsministeren ansee sig berettiget til at give Eierne af slike Lodder den i § 2 af fornævnte Lov omhandlede Meddelelse om, at han, naar de sammesteds foreskrevne Betingelser ere opfyldte, frit kan disponere over en Tiendedeel af disse Jorders Hartkorn, som over Hovedgaardstart.“

**Indenrigsministeren:** Forinden jeg gaaer over til at besvare de af den ærede Interpellant fremsatte Spørgsmaal, skal jeg bemærke, at den af ham omtalte Plan, der skulde være fremkommen fra en Eier af Superficiærhøndergods, til at bortfælgge en Deel af samme og i Henhold til Loven af 19de Februar 1861 § 2 at inbtage en tilsvarende Deel, ikke er kommen til Ministeriets Kundskab, og at altsaa dette Spørgsmaal endnu ikke har foreligget; derimod har det af ham først fremsatte Spørgsmaal oftere foreligget og er blevet besvaret ganske bestemt, men i modsat Retning af den af den ærede Rigsdagsmand antydede. Det

er oftere kommet under Overveelse, hvorvidt Eierne af Superficiær-Lodder, om jeg maa kalde dem saaledes, maa ansees at være undergivet de i Fæstelovgivningingen indeholdte Forskrifter, hvorvidt han navnlig kan ansees pligtig til at bortfæste dem paa Fæsterens og Kones Livstid, kort sagt, være underkastet de forskellige i den egentlige Fæstelovgivning indeholdte Forpligtelser, saaledes som disse saavel ved en langvarig Praxis som igjennem Domstolene nærmere ere bestemte, hvorved maa bemærkes, at Domstolene i Reglen kun anerkjende de egentlige Gaarde for undergivne disse Bestemmelser, i alle Tilfælde i deres fulde Abstraktion. Hvad der saaledes gjælder om den almindelige Fæstelovgivnings Anvendelighed paa Superficiærjorder, maa efter min Mening ogsaa gjælde om de i Loven af 19de Februar 1861 indeholdte Bestemmelser. Den ærede Rigsdagsmand ansøgte, at bemeldte Lov heelt igjennem gaaer ud fra og handler om „Gaarde“. Ganske vist, det er ogsaa min Mening — og Spørgsmaalet er da, om Lodder, der drives fra Bygninger, som ikke tilhøre Godseieren, kunne være at betragte som Gaarde. Jeg skal for det Første bemærke, at man har øde Gaarde; Lovgivningingen forudsætter, det Tilfælde, at en Gaard kan blive øde, at Bygningerne kunne blive nedbrudte, og den paalægger da Godseieren at skaffe dem tilveie igjen inden en vis Frist. — Forholdet med Hensyn til Superficiærlodder har i Reglen stillet sig saaledes, som ogsaa forekommer mig at være det Naturligste, at Administrationen, naar et saadant Tilfælde har fundet Sted, og det har været den bekendt, at Lodderne have været bortfæstede til Eierne af en nærliggende Bygning, ikke har fundet Anledning til og vistnok heller ikke burde have fundet Anledning til i saadanne Tilfælde at søge Godseieren tilpligtet at opføre Bygninger paa disse Lodder, hvilke Bygninger da kom til at tilhøre ham selv.

Det vilde kun være at gjøre det, som den ærede Rigsdagsmand antydede, uden Nødvendighed, hvad man ganske vist kan komme til at gjøre af Nødvendighed, at berøve vedkommende Fæstere største Deelen af Værdien af de Bygninger, som de eie. Det er derfor saaledes, og maa efter min Formenting fremdeles være saa.